

Set herfra

Et skoleeksempel

TEKST: BIRGITTE STOKLUND LARSEN, AKADEMILEDER & REDAKTØR

» Det nye ledelsessprog gør kritik til brok og klynk, de pædagogiske ildsjæle bliver ikke til at skelne fra lærerværelsets brune hjørne.

I maj sagde en fynsk skolelærer op. Han havde været lærer i 34 år og sagde sit job op efter et par visionsmøder på skolen og en tjenstlig samtale med en nyansat skoleleder, som havde indkaldt læreren p.g.a. hans “negative adfærd og negative attitude”. En uges tid efter han selv havde sagt op, fik han – noget nidkært – tilsendt en skriftlig advarsel fra Odense Kommune. Hans afskedsreception var et tilløbsstykke, folk kom fra nær og fjern, han blev hyldet som en mere end almindeligt engageret lærer og lokal ildsjæl.

En trist historie om en træls udgang på et langt og engageret arbejdsliv – men også mere end det. Læreren hedder Erik Schmidt, medstifter af den pædagogiske tænketank Sophia og en aktiv deltager i den pædagogiske debat. Et fyrtårn blandt lærere, ikke umiddelbart prototypen på en lærer fra det “brune hjørne”, lærerværelsets forandringsresistente sofagrube. I foråret vandt han med sin 4. klasse DM i skole-rap, og blot 14 dage før han sagde op havde han et indlæg i den lokale avis om Agedrup Læsefond, som han har stiftet for at få drenge til at læse.

Jeg kender ikke Erik Schmidt, men han lyder som den lærer, man ville ønske for sine børn. En levende personlighed, en lærer af den slags, som folkeskolen ikke kan klare sig uden.

Skolelæreren fra Agedrup blev offer for et kultursammenstød, pædagogik og lærerfaglighed overfor administration og ledelse, det første repræsenteret ved en erfaren lærer, det sidste ved en skoleleder og en skoledirektør med hver mindre end én måneds anciennitet. Ledelsen tillige med behov for at

demonstrere nye tider, folkeskolereform og arbejdstidsaftale – og med et blindt punkt for ordene fra folkeskolens formålsparagraf om, at skolens dagligdag skal være præget af “åndsfrihed, ligeværd og demokrati”. Her skal rettes ind.

Bortset fra lærernes fagblad med tilhørende website og enkelte artikler i den lokale avis, har der været stille i offentligheden om sagen fra Agedrup. Hvis man ikke er lærer eller bosiddende på Fyn, har man sandsynligvis ikke hørt om sagen. Ingen landsdækkende dagblade har skrevet om sagen, ikke én linje. Det kan muligvis forklares ved, at det er en person-sag – og sådanne er altid delikate i journalistisk sammenhæng. Men set herfra er det også dybt problematisk.

Sagen fra Agedrup er et skoleeksempel på det, sociologen Rasmus Willig har kaldt “kritikkens u-ven- ding”, kritikken vender sig fra ydre forhold til selv-kritik, fra det fælles til den enkelte, stærkt hjulpet på vej af et moderne ledelsessprog med yppersteord som omstillingsparathed og fleksibilitet. Kritikere neutraliseres her per automatik som bagstræberiske, ronkedorer, den gamle garde. Kritik bliver til brok og klynk, og pædagogiske ildsjæle bliver ikke til at skelne fra lærerværelsets brune hjørne.

Det er et problem, som medierne burde være med til at afdække – fremfor blot at gå med strømmen. Det gælder ikke alene om tonen og tavsheden på lærerværelset; det handler også om en diskuterende og åben offentlighed, om demokrati og dannelse. ■